

først har søgt i December at faa strøet Sand paa det hele, faa det hele dysset ned, faa standset hele Aktionen mod dem, der skulde tiltales, og Opgørelsen af Bankens virkelige Status, og at man derpaa i Januar har gjort et nyt Forsøg, da det andet mislykkedes; der skulde modificeres lidt igen, der skulde aabnes en lille Lem, saa man saa lidt mere af, hvor graverende Stillingen var, men dog ikke fik et tilnærmelsesvis korrekt Billede af Forholdene. Ligesaa ved denne tredie Ordning nu. Man kan for saa vidt sige, at der er tre Stadier i Løbet af de to Maaneder: December og Januar. Det er det tredie Stadium, Rigsdagen staar overfor, og det er tydeligt at se, hvad det er for Kræfter, der staar bagved, og hvad der ligger til Grund for den højtærede Regerings Holdning i denne Sag. Jeg nærer i hvert Fald ikke Skygge af Tvivl om, hvad det for den gælder. Men Spørgsmaalet er, om det Hensyn, der for Regeringen saa utvivlsomt er afgørende, ogsaa bør være afgørende for den lovgivende Magt, og det betvivler jeg i høj Grad. Jeg kan ikke se rettere end, at Forudsætningerne for denne Ordning er uholdbare, og jeg nærer ikke Tvivl om, at naar Udvalget kræver Oplysninger — jeg gaar ud fra som givet, at Udvalget ikke lader sig spise af med halve Oplysninger og halve Sandheder denne Gang —, og naar det derigennem bliver klart, hvor graverende Forholdene i Virkeligheden er, saa vil man indse, at den Ordning, der her foreslaas af den højtærede Regering, kan Lovgivningsmagten ikke forsvare at sætte sit Navn under. Der er, saaledes som Forholdene har udviklet sig, og saaledes som Billedet tegnør sig klarere og klarere, efter min Mening kun een Vej at gaa, nemlig den at søge en lempelig Likvidation af Landmandsbanken, en lempelig Likvidation i den Form, at man skyder ud, hvad der maa betragtes som usunde og uholdbare Foretagender og Aktiver, og at man tager de Aktiver, der kan betragtes som levedygtige og sunde, og af dem danner en Kærne, hvoraf der kan skabes en ny og mindre Bank, og at Staten saa garanterer Landmandsbankens Kreditorer og Indskydere den Dividende, de nu maatte kunne faa ved en Likvidation af Banken. Følger man ikke den Vej, ser jeg ikke rettere end, at vi kommer til at staa overfor en Statsgaranti af uoverskueligt Omfang, og saa er det endda muligt, at Lovgivningsmagten indenfor en overskuelig Tid vil komme til at staa overfor Spørgsmaalet om en fjerde Ordning af Land-

mandsbankens Forhold, men det kan den danske Rigsdag ikke gaa med til at risikere. Det maa efter min Formening ved den Ordning, der nu træffes, være Rigsdagen, Lovgivningsmagten, magtpaaliggende til det yderste, at det bliver sidste Gang, Lovgivningsmagten overhovedet kommer til at beskæftige sig med Landmandsbanken.

Der er under Finanslovforslagets første Behandling fra konservativ Side af Partiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Pürschel, rejst Krav om, at Bankkommissionen angaaende det Statslaan, der optoges i 1921, skulde undersøge, hvilken Underhaandsindflydelse der har gjort sig gældende, og hvilken Forhaandsviden Landmandsbankens ansvarlige Ledere har været i Besiddelse af angaaende Tidspunktet for Laanets Optagelse, og hvilken Værdi dette har haft for Landmandsbanken, og hvilken Betydning det har haft for Kurserne. Det ærede Medlem Hr. Pürschel konkluderede i, at han syntes overhovedet, det maa være Bankkommissionens Opgave at undersøge alt, hvad der kan være Tale om af Underhaandsindflydelse i dette Landmandsbankspørgsmaal. Jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem Hr. Pürschel i de Udtalelser, han der fremsatte som Udtryk for det konservative Folkepartis Ønsker. Men naar det ærede Medlem Hr. Pürschel udtaler sig saaledes om dette ene Statslaan, saa følger deraf, at det samme selvfølgelig maa gælde om det andet Statslaan, der blev vedtaget Aaret forud, og som Direktør Glückstadt arrangerede helt paa egen Haand i Paris med en amerikansk Bank, et Statslaan, om hvilket det er mig bekendt, at et Par af de sagkyndige Autoriteter indenfor det konservative Folkeparti, som var allerbedst egnet til at bedømme dette Laan, fraraadede Partiet at stemme for det, men der var en Majoritet for det, medens de, der fulgte de sagkyndiges Mening, stemte imod det, og det har neppe været en Fejl, at de gjorde det. Naar dette gælder om Statslaanene, saa maa det selvfølgelig i endnu højere Grad være Bankkommissionens Opgave at undersøge alt, hvad der har været af Forhaandsindflydelse, inden 9. Juli-Ordningen blev truffet. Naar man skal undersøge den højtærede Statsministers Forhold til Direktør Glückstadt angaaende Statslaanene, hvor meget mere maa det da ikke være paakrævet, at hans Forhold bliver undersøgt med Hensyn til det Tidsrum, der ligger forud for Septem-